

Slniečny deň. Nedeľa skoro ráno. Chystám si veci na hasičskú súťaž, ktorú mám každú nedeľu. Som trochu nervózna, ale to po chvíľke opadne. Vezmem si tašku, jablko do ruky a zatváram dvere bytu.

„Čafce mrafce“, pozdravím, keď prídem k zbrojnici a zvyšok partie veselo odzdraví. Utekám sa prezliecť do dresu, aby som si stihla neskôr nachystať veci. Zatiaľ s babami veselo trkocem. „No čo? Ako to vidíte dnes?“ opýtala som sa. „No, vyzerá to na celkom pekné počasie,“ zamyslene povedala Katka. Kíka sa začala smiať a vysvetlila jej, že sa pýtam na to, či dnes už konečne vyhráme. „Jaj tak. No mohli by sme,“ dodala Katka so smiechom. Hm, som zvedavá, koľko príde družstiev, koľko bude útokov a ktorí rozhodcovia prídu. Pomaly sme zišli z poschodia stále kvákajúc. Prichystali sme si veci a boli sme pripravené na výzvy dnešnej súťaže v Ihľanoch.

Prišli sme na „miesto činu“, popozerali sme po okolí, zhodnotili sme podľa družstiev, koľko útokov bude a ja som si ako košíarka poprezerala kaďu, keď po chvíli zaznelo: „A

na rad sa pripraví DHZ Kežmarok ženy.“ Začali sme si chystať základňu a ku mne sa vracal starý známy kamarát stres. Lomcovali mnou všelijaké pocity - nepokazí sa niečo? Nabijem vodu? Stihnú baby dobehnúť k terčom? Otázok bolo milión a do štartu nám ostávala posledná minúta. Snažila som sa stres odsunúť na druhú koľaj a sústrediť sa, či mám všetko nachystané tak, ako mám mať.

Stojíme pripravené na

Po fandaní ostatným družstvám sme sa šli najesť a čakali sme na výsledky. „Hm, dnes nám vyšiel krásny čas, baby,“ zahlásil tréner, „dúfam, že druhý útok bude taký istý.“ S dobrou náladou sme rozprávali, čo by sme mohli zlepšiť a fotili sme sa. Rozhodca zavelil všetkým družstvám nástup

a začal vyhlasovať výsledky. Mali sme dobrý čas, a tak sme napäto počúvali, či sa konečne umiestnime. Prešlo tretie miesto, prešlo aj

druhé a šlo sa na prvé. „A víťazom v kategórii ženy sa stáva DHZ Kežmarok. Gratulujeme. Poprosíme všetkých členov družstva, aby si prišli po medaily a po pohár.“ Ostali sme stáť v nemom úžase, pretože to bolo naše prvé 1. miesto. Hrdé sme si šli po ocenenia a nechali sa odfotiť. „Ciky - caky, ciky - cak, hej hej hej. Vyhrali sme tak či tak, hej hej hej. Kežmarook. Kežmarook.“ Skandovali sme po celom ihrisku.

Motivované prvým miestom sme si povedali, že odteraz berieme všade už len prvé miesta. A tak sa aj stalo. Stačil malý úspech a motivácia je na svete.

„Hasiči. Pre niekoho slovo, pre nás RODINA.“

AUTOR A FOTO: IVA

Hasiči, pre niekoho slovo, pre nás RODINA!

štarte. Srdce mi búši, nohy sa mi trasú. „Baby, ideme na to. Dáme to. Hlavne pokoj,“ povieme si na povzbudenie a čakáme na odštartovanie.

„Dievčatá, pozor na prešlapy. Pripraviť sa, pozor, štart!“ zavelil rozhodca. Zvuk z pištole prefal vzduch a my beháme. Z diaľky počujem pokriky: „Baby, ideteee. Kežmarok ženy to dajú. Kežmarok! Kežmarok!“ Stres púšťam z hlavy. Rýchlo zapájam koš a nabijam vodu. S krikom sa pýtam Katky, či jej mám posunúť savicu. Vychutnávam si zvuk mašiny a sledujem baby, ako dobiehajú k terčom, kľakajú na zem a ako prúd vody z prúdnice zostreľuje terč. Rozhodca ukazuje bielu vlajku, útok je platný. S úľavou pozrieme na stopky a upratujeme si veci.

ČO S VOĽNÝM ČASOM